

Sygn. akt V KO 89/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **Ł. M.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 listopada 2016 r.

wniosku skazanego

w przedmiocie wznowienia postępowania prawomocnie zakończonego

wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 16 maja 2014 r., sygn. akt II AKa (...)

zmieniającego w części wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 18 października 2013 r., sygn. akt III K (...)

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec
jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 16 maja 2014 r. rozpoznając apelacje prokuratora i obrońców oskarżonych, w tym obrońcy Ł. M., od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 18 października 2013 r., sygn. akt III K (...), zaskarżony wyrok częściowo zmienił. Pismem z dnia 14 czerwca 2016 r. skazany wystąpił o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu celem złożenia wniosku o wznowienie postępowania. Zarządzeniem z dnia 21 lipca 2016 r. skazanemu wyznaczono obrońcę z urzędu, któremu określono termin do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania ewentualnie poinformowania sądu o braku podstaw do złożenia takiego wniosku. Pismem z dnia 16 września 2016 r. wyznaczony obrońca

poinformował o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania i swoje stanowisko w tym zakresie uzasadnił. Zarządzeniem z dnia 20 września 2016 r. na skutek ponownego wniosku skazanego, odmówiono mu wyznaczenia nowego obrońcy z urzędu.

Pismem datowanym na 10 października 2016 r. skazany Ł. M. złożył do Sądu Najwyższego osobisty wniosek o wznowienie postępowania zakończony wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 18 października 2013 r., sygn. akt III K (...). Skazany nie wskazał w swoim piśmie jakiegokolwiek podstawy do wznowienia postępowania; załączył przy tym wniosek o umorzenie kosztów i ponowne wyznaczenie obrońcy z urzędu do złożenia wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wobec oczywistej bezzasadności wniosku skazanego należało odmówić jego przyjęcia. Przepis art. 545 § 3 k.p.k. wprowadza obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania złożonego osobiście przez stronę pod kątem tego, czy nie jest on oczywiście bezzasadny. Przeprowadzona w tej sprawie analiza złożonego przez skazanego wniosku niewątpliwie wskazuje na taki właśnie jego charakter. Skazany nie tylko bowiem nie wskazał żadnych podstaw warunkujących sięgnięcie po instytucję wznowienia, ale też nie przywołał, choćby w uzasadnieniu wniosku, konkretnych argumentów odpowiadających ściśle ustalonym przesłankom do wznowienia postępowania (podstaw wznowieniowych). W osobistym wniosku skazany wskazuje jedynie na potencjalne uchybienia przepisom procedury karnej, w szczególności błędnie prowadzone postępowanie dowodowe. Okoliczności te rzecz jasna nie odpowiadają przesłankom zastosowania instytucji wznowienia, o których mowa w ustawie.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.